

Sammanlänkade suror

Tänker de alls inte på vad Koranen [har att säga]?
 Eller har de dragit för regeln för sina hjärtan?
 (Muhammad, 47:24)

Många orientalister anser att Koranens olika suror är ostrukturerade och blandade i en salig röra. De anser sig inte se den röda tråden som binder ihop Koranen. Ett intressant fenomen som motsäger detta och går att observera i Koranen är de många suror som är sammanlänkade genom att temat eller ordet som går att läsa i den sista versen eller verserna i en sura följs upp av den första versen eller verserna i nästa sura. Nedan följer ett urval ur de suror som är sammanlänkade på ett sett som har beskrivits ovan.

1. Sura 1 avslutas med följande bön "*Le*d oss (*iH**Di-nâ*) på den raka vägen..." Sura 2 inleds med ett svar på denna bön "*Alif lâm mîm*. Denna Skrift - här råder inget tvivel - är en vägledning (*Hu**Dan*) för dem som fruktar Gud."
2. Sura 2, vers 255, som kallas för Tronens vers, inleds med orden "Gud - det finns ingen gud utom Han, den Levande, skapelsens eviga Vidmakthållare." Denna formulering upprepas ordagrant endast en gång till i hela Koranen, i Sura 3:2. Där finns även en länk mellan den näst sista versen i Sura 2 och den tredje versen i Sura 3, båda nämner nämligen "uppenbarelsen" av de heliga skrifterna.
3. Vid slutet av Sura 3 finns en referens till man och kvinna (3:195). Sura 4, vers 1, inleds med en diskussion om "män och kvinnor".
4. Den sista versen i Sura 5 börjar, "Guds är herraväldet över himlarna och jorden..." (5:120). Sura 6 inleds med följande ord "Låt oss lova och prisa Gud, som har skapat himlarna och jorden..." (6:1).
5. Den sista versen i Sura 9 avslutas med "Han som är Herren till härlighetens och allmaktens tron." (9:129). I början av Sura 10 finns det en referens till Gud som

"tronar [över Sitt verk]..." (10:3) efter skapelsen av himlarna och jorden.

6. Den sista versen i Sura 10 råder Profeten att ha tålmod "till dess att Guds dom faller (*yaHHKuMu*). Han är den bäste domare (*HâKiMîn*)." Sura 11 inleds med att verserna i denna Skrift har "avfattats (*uHKiMat*) på ett fast och klart språk... av en allvis (*HâKiM*) [Herre]."

7. Fyra verser innan slutet av Sura 11, refererar Gud till "berättelserna om [de tidigare] sändebuden har Vi låtit dig veta (*naQuSSu 'alay-ka*)." Den tredje versen i Sura 12 börjar med "klarlägger Vi för dig med det bästa klarläggandet (*naQuSSu 'alay-ka*)."

8. Vid slutet av Sura 15 blir Profeten beordrad att hålla sig borta från "dem som sätter medhjälpare vid Guds sida (*al-muSHRiKîn*)." och att lova och prisas (*SaBiH*) Gud. Den första versen i Sura 16 börjar med "Stor är Han i Sin härlighet (*SuBHâna-hu*), höjd högt över allt vad [människor] vill sätta vid Hans sida (*yuSHRiKûn*)."

9. Den sista versen i Sura 17 börjar med "Säg: Gud ske lov och pris, som inte har [avlat] en son..." (17:111). Sura 18 börjar med orden "Gud ske lov och pris, som har uppenbarat denna Skrift... (18:1) och detta följs kort därpå av en varning för dem som säger "Gud har [avlat] en son." (18:4)

10. Den sista versen i Sura 22 innefattar en order om att förrätta bönen och att erlägga allmoseskatten (22:78)! Dessa två fundamentala plikter omnämns i 23:2-4.

11. Den sista versen i Sura 23 börjar med "Säg: Herre! Förlåt mig och förbarma dig över mig! Ingen förbarmar sig över [människorna] som Du!" (23:118). Vid första ögonkast verkar inledningen till Sura 24 mest handla om uppenbarelse, straffet för äktenskapsbrytare och de som bär falsk vittnesbörd. Det verkar inte finnas någon koppling till Sura 23, men sedan kommer en referens till de som ångrar och gottgör skadan. För dem är Gud "... alltid förlåtande, barmhärtig." (24:5).

12. Den sista versen i Sura 24 och den andra versen i Sura 25 innehåller en referens till "himlarna och jorden" (24:64, 25:2).

13. Den sista versen i Sura 25 avslutas med en direkt uppmaning till de som har "kallat [Hans budskap] för lögn". Dessa omnämns igen i 26:6.

14. Den sista versen i Sura 27 börjar med "Gud ske lov och pris! Han skall visa er Sina tecken... ". Sura 28 inleds med följande ord "*Tâ sîn mîm*. Detta är budskap ur Skriften, som är klar i sig själv och som klart framställer sanningen."

15. I slutet av Sura 32 blir Profeten tillsagd att lämna "de som förnekade sanningen (*KaFaRû*).¹ I början av Sura 33 blir han tillsagd att inte göra några eftergifter för "dem som förnekar sanningen (*KâFiRîn*) och för hycklarna." (32:29-30, 33:1)

16. Vid slutet av Sura 33 och i början av Sura 34 finns referenser till himlarna och jorden. (33:72, 34:2)

17. Vid slutet av Sura 35 berättas det om de otrogna och deras reaktion på Muhammeds lära. "De svor ju vid Gud sina högtidligaste eder att om en varnare (*NâDHiR*) kom till dem, skulle de följa hans vägledning bättre än någon av de samfund [som varnades i äldre tid]. Men när nu en varnare (*NâDHiR*) har kommit till dem, visar de allt större motvilja mot honom (35:42). I början av Sura 36, säger Gud till Muhammed att han är en av Guds utsända för att "du skall varna (*li-tuNDHiRa*) ett folk vars fäder inte har varnats... (*ma-uNDHiRa*) (36:6).

18. Vid slutet av Sura 36 och i början av Sura 37 finns referenser till himlarna och jorden. (36:81, 37:5)